

Sotajumala, 105 Päivää

Ei kuulunut heikoimpien itku lapi tykkitulen pauhun.
Ei laulettu ilovirsia keskellä hulluuden ja kauhun.
Vaaristyi hymy pakokauhun sekaiseen irvistykseen.
Kun repivät kranaatit ruhoja kappaleiksi yksi toisensa jälkeen.
Siellä sateessa mullan, lihan ja sirpaleiden.
Etenivät periksi antamatta, koko joukko samaan huutoon yhtyen:
"Hakkaa päälle !" - raikuen tulimeressä , revityn maan keskellä.
Isät, pojat yhdessä kavivat, taistoon rinta rinnan menivät.
Kun tuhansissa vieraat laskettiin, oli satoja vain vastassaan.
Soturit nuo taipumattomat loivat päälle kaikella sisullaan.
Siellä sateessa lumen, veren ja pirstaleiden.
Peraantumatta vastasivat sotajoukolle vihollisen.
Silmät kyynelistä kuivattiin, vihalle valta annettiin.
Korpien syvyyksissä vapaus kallis kustannettiin.
Sadanviiden päivän painajainen, synnyinmaan rajoja repien.
Kun yritti raiskata valta ylivoimainen, lipun sinivalkoisen